

Arrest

nr. 269 118 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. MBOG en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 30 juli 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar partner, die Nederlands staatsburger is en waarmee zij op 23 juli 2018 een wettelijke samenwoning aanging.

1.2. Op 6 februari 2019 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 5 september 2019 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 oktober 2021 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 13 oktober 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.(...)

Voorna(a)m(en): R.(...) I.(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Alsook van haar minderjarig kind: J.(...),J.(...) J.(...), geboren te (...) op (...), van

Surinaamse nationaliteit (RRN: (...)), verblijvende op hetzelfde adres.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 30.07.2018 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 06.02.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Burger van de Unie A.(...) C.(...) I.(...) ((...)), haar Nederlandse wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt de verklaring van wettelijke samenwoning bij eenzijdige verklaring te zijn stopgezet te Leuven op 05.09.2019. Beide ex-partners verblijven sedert 09.09.2019 op afzonderlijke adressen. Mevrouw beviel op 20.11.2020 van het kind van een andere man. Er kan dan ook redelijkerwijs worden gesteld dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op 05.09.2019 een einde nam. De gezinshereniging is achterhaald.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Voor het kind J.(...),J.(...) werd geen aanvraag ingediend. Hij bewam eenvoudigweg een verblijf bij geboorte, in navolging van zijn moeder. Zijn verblijfsrecht werd dus afgeleid uit het verblijfsrecht van betrokkene, waardoor eveneens aan zijn verblijfsrecht een einde kan worden gesteld.

Om overeenkomstig artikel 42quater rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 06.08.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Op 31.08.2021 maakte de raadsman van betrokkene volgende stukken over:

- *Duidend schrijven advocaat*
- *Attest van inburgering dd. 16.03.2021*
- *Arbeidscontract Dienstenbedrijf E. L. BVBA onbepaalde duur vanaf 01.04.2020 + loonfiches mei, juni, juli 2021*
- *Geboorteakte J.(...)*

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgrond zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de wet: betrokkene sloot de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon af op 23.07.2018. Die wettelijke samenwoning werd op 05.09.2019 eenzijdig beëindigd. Er is dus geenszins sprake van van een geregistreerd partnerschap dat minstens drie jaar heeft geduurd. Bovendien moet worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 09.09.2019 op afzonderlijke adressen zijn ingeschreven. De relatie is dan ook definitief beëindigd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene voert aan dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van intra-familiaal geweld. Haar raadsman stelt echter dat betrokkene nooit klacht heeft ingediend, maar daar wel over heeft gecommuniceerd met haar maatschappelijk assistente. De beweringen van betrokkene worden echter door geen enkel document gestaafd, waardoor het voor de administratie onmogelijk is om dit element te onderzoeken. Bij gebrek aan bewijs kan de uitzonderingsgrond zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 4° van de wet niet worden weerhouden.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene verblijft sedert 30.07.2018, datum waarop zij de bijlage 19ter indiende, legaal in het Rijk. Zij verblijft thans iets meer dan drie jaar legaal in België, wat, zeker gezien haar leeftijd (25 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze relatief korte verblijfsperiode is het niet onredelijk te stellen dat de mate van integratie van betrokkene in België niet kan opwegen tegen die in haar land van oorsprong, waar ze is opgegroeid en het merendeel van haar leven heeft vertoefd. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. De prille leeftijd van J.(...) maakt dan weer dat hij thans nog te jong is om zich actief te integreren in de Belgische maatschappij en volledig aangewezen is op de deelname aan de Belgische maatschappij door zijn ouders. Betrokkene voert geen elementen aan waaruit moet blijken dat haar gezondheidstoestand of de gezondheidstoestand van haar zoontje J.(...) van die aard zouden zijn dat ze een tegenindicatie voor de beëindiging van hun verblijfsrecht vormen.

Betrokkene legt een arbeidscontract en recente loonfiches voor waaruit blijkt dat zij thans tewerkgesteld is.

Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen.

Wat de socioculturele integratie van betrokkene betreft kan worden vastgesteld dat zij het verplichte inburgeringstraject heeft afgerond. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn echter nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het is ook niet ondenkbaar dat betrokkene sedert haar aankomst in België een kennissenkring heeft opgebouwd.

Zelf legt zij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Zoals eerder gesteld, werd de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op 05.09.2019 beëindigd.

Betrokkene woont thans samen met haar zoon J.(...). Ook de papa van J.(...), J.(...) G.(...) K.(...) ((...)) zou thans bij het gezin vertoeven. Mijnheer J.(...) geniet echter geen verblijfsrecht. De regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis dewelke hij indiende op 27.01.2021 is thans nog in behandeling.

Uit de aanvraag 9bis van mijnheer blijkt hij zijn aanvraag tot verblijf grotendeels te baseren op het gezinsleven die hij heeft met betrokkene en hun gemeenschappelijke zoon. Gezien het verblijfsrecht van betrokkene en de gemeenschappelijke zoon heden wordt beëindigd, vervalt een belangrijk deel van de motivering van de 9bis.

Zonder te willen vooruit lopen op de uitkomst van die aanvraag is het dan ook dienstig op te merken dat niets het nieuwe gezin ervan weerhoudt elders het gezinsleven verder te zetten. Betrokkene koos er

bijgevolg bewust voor een gezinsleven uit te bouwen met een persoon van wie zij wist, of minstens hoorde te weten, dat deze zich in een bijzonder precare verblijfstoestand bevond, waardoor het uitbouwen van een gemeenschappelijke toekomst tal van onzekerheden met zich meebrengt. Bijgevolg moet worden besloten dat haar gezinstoestand zich niet verzet tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene en haar zoon J.(...) beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden evenals het identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar van J.(...) J.(...). (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Zij verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heer kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, voldoet verzoekster nog steeds aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te behouden.

Met betrekking tot de feiten van geweld

Wat de feiten van geweld betreft, stelde verzoekster dat ze op regelmatige basis slachtoffer was van geweld door haar ex-partner. De feiten van geweld zijn aan de aanleiding van de beëindiging van de kwetsieuze relatie tussen verzoekster en haar EU- partner.

Verzoekster meldde de verwerende partij dat ze weliswaar geen klacht bij de politie had neergelegd maar dat ze de maatschappelijke assistente daarover had gesproken en deze laatste informeerde haar over het risico om haar verblijfsrecht te verliezen door alleen te gaan wonen.

In het kader van de procedure heeft verzoekster de verklaring van de maatschappelijke assistente waarin haar stelling bevestigd werd.

Bij deze verklaar ik dat A.(...) R.(...) I.(...) geboren op 13.04.1996 naar onze dienst langs kwam op 02.05.2019. het betreft eenmalig contact. Betrokken had vragen rond huisvesting: zij vertelde dat zij problemen had met haar partner. Het ging voornamelijk over agressie en betrokkene wou alleen gaan wonen. Betrokkene werd toen attent gemaakt dat alleen gaan wonen mogelijks invloed zou hebben op haar verblijfsvergunning omwille van gezinshereniging met haar man. (Stuk 3)

Uit de verklaring van de maatschappelijke assistente blijkt duidelijk dat verzoekster de woning wou verlaten wegens familiegeweld.

In het kader van de huidige procedure legde verzoekster tevens een bewijs van de klacht die zij op 19.10.2021 tegen haar ex-partner indiende wegens geweld tijdens hun relatie.

Uit al het voorgaande blijkt dat de verwerende partij met de feiten van geweld rekening diende te houden en aan verzoekster de machtiging te geven om in België te blijven.

Met betrekking tot de banden van verzoekster met België

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, zijn de banden tussen verzoekster en de Belgische samenleving zeer sterk.

Verzoekster wenst te laten opmerken dat ze langer in het Rijk woont dan de periode die de verwerende partij in de bestreden beslissing vermeld heeft. De verwerende partij hield enkel rekening met de datum van de inschrijving van verzoekster in het Rijksregister. Ze hield geen rekening met de duur van de procedure van verklaring van wettelijke samenwoning.

Er is geen twijfel over het feit dat verzoekster en haar partner het duurzame karakter van hun relatie aan de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben moeten aantonen alvorens hun wettelijke samenwoning geregistreerd zou worden.

Gelet op het voorgaande dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing verkeerd gemotiveerd is.

Met betrekking tot de economische participatie van verzoekster

In de bestreden beslissing stelde de verwerende partij dat de arbeidsovereenkomst van verzoekster niet van die aard is om het behoud van haar verblijfsvergunning te rechtvaardigen.

Er dient gepreciseerd te worden dat sedert haar aankomst in België, verzoekster geen ogenblik onbenut heeft gelaten om haar werkwillegheid aan te tonen. Ze heeft is nog nooit financieel afhankelijk geweest van de Belgische Staat.

De tewerkstelling van verzoekster is een element waaruit haar integratie in het Rijk blijkt. Het centrum van alle belangen van verzoekster bevindt zich duidelijk in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing verkeerd gemotiveerd werd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt."

Als bijlagen bij haar gedinginleidend verzoekschrift maakte verzoekster onder andere een afschrift over van het proces-verbaal van 19 oktober 2021, een brief van de maatschappelijk werkster van 20 oktober 2021, een brief van verzoekster en afschriften van de stukken die zij in augustus 2021 aan de verwerende partij had overgemaakt (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het volgende:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wetsbepaling heeft betrekking op de formele motiveringsplicht en verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning, die verzoekster op 23 juli 2018 was aangegaan, reeds op 5 september 2019 eenzijdig werd stopgezet. Verzoekster had op 30 juli 2018 een aanvraag ingediend om het verblijfsrecht op basis van haar relatie met een burger van de Unie erkend te zien, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 oktober 2021 – iets meer dan drie jaar later – in beginsel in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet een einde kon stellen aan het verblijfsrecht op basis van de vaststelling dat het partnerschap was beëindigd en er bovendien geen gezamenlijke vestiging meer was.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt dan ook in de bestreden beslissing dat "(...) de situatie van betrokkene (intussen) totaal (is) gewijzigd" en dat "(b)eide ex-partners (...) sedert 09.09.2019 op afzonderlijke adressen (verblijven)". Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat "(m)evrouw (...) op 20.11.2020 (beviel) van het kind van een andere man", hetgeen aanleiding geeft tot de conclusie dat "(...) het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd (kan) worden".

3.6. In het enig middel van de synthesesamenvatting worden deze pertinente vaststellingen nergens betwist, maar levert verzoekster kritiek op de motieven inzake de zogeheten 'humanitaire' elementen waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet rekening dient te houden en op de motieven inzake de uitzonderingsgronden, zoals voorzien in artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet.

Luidens artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

In artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet wordt voorzien dat het verblijfsrecht onder bepaalde voorwaarden, in uitzonderingssituaties, behouden kan blijven:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 augustus 2021 een schrijven richtte aan verzoekster om bewijsstukken betreffende haar huidige situatie over te maken. Verzoekster maakte een arbeidscontract en loonfiches over, de geboorteakte van het kind, een attest van inburgering en een begeleidend schrijven van haar advocaat.

3.8. In de bestreden beslissing wordt betreffende de elementen uit artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet en de uitzonderingsgronden uit artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“(…)

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgrond zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de wet: betrokkene sloot de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon af op 23.07.2018. Die wettelijke samenwoning werd op 05.09.2019 eenzijdig beëindigd. Er is dus geenszins sprake van van een geregistreerd partnerschap dat minstens drie jaar heeft geduurd. Bovendien moet worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 09.09.2019 op afzonderlijke adressen zijn ingeschreven. De relatie is dan ook definitief beëindigd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene voert aan dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van intra-familiaal geweld. Haar raadsman stelt echter dat betrokkene nooit klacht heeft ingediend, maar daar wel over heeft gecommuniceerd met haar maatschappelijk assistente. De beweringen van betrokkene worden echter door geen enkel document gestaafd, waardoor het voor de administratie onmogelijk is om dit element te onderzoeken. Bij gebrek aan bewijs kan de uitzonderingsgrond zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 4° van de wet niet worden weerhouden.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan

worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene verblijft sedert 30.07.2018, datum waarop zij de bijlage 19ter indiende, legaal in het Rijk. Zij verblijft thans iets meer dan drie jaar legaal in België, wat, zeker gezien haar leeftijd (25 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze relatief korte verblijfsperiode is het niet onredelijk te stellen dat de mate van integratie van betrokkene in België niet kan opwegen tegen die in haar land van oorsprong, waar ze is opgegroeid en het merendeel van haar leven heeft vertoefd. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. De prille leeftijd van J.(...) maakt dan weer dat hij thans nog te jong is om zich actief te integreren in de Belgische maatschappij en volledig aangewezen is op de deelname aan de Belgische maatschappij door zijn ouders. Betrokkene voert geen elementen aan waaruit moet blijken dat haar gezondheidstoestand of de gezondheidstoestand van haar zoontje J.(...) van die aard zouden zijn dat ze een tegenindicatie voor de beëindiging van hun verblijfsrecht vormen.

Betrokkene legt een arbeidscontract en recente loonfiches voor waaruit blijkt dat zij thans tewerkgesteld is.

Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen.

Wat de socioculturele integratie van betrokkene betreft kan worden vastgesteld dat zij het verplichte inburgeringstraject heeft afgerond. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn echter nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het is ook niet ondenkbaar dat betrokkene sedert haar aankomst in België een kennissenkring heeft opgebouwd.

Zelf legt zij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Zoals eerder gesteld, werd de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op 05.09.2019 beëindigd.

Betrokkene woont thans samen met haar zoon J.(...). Ook de papa van J.(...), J.(...) G.(...) K.(...) ((...)) zou thans bij het gezin vertoeven. Mijnheer J.(...) geniet echter geen verblijfsrecht. De regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis dewelke hij indiende op 27.01.2021 is thans nog in behandeling.

Uit de aanvraag 9bis van mijnheer blijkt hij zijn aanvraag tot verblijf grotendeels te baseren op het gezinsleven die hij heeft met betrokkene en hun gemeenschappelijke zoon. Gezien het verblijfsrecht van betrokkene en de gemeenschappelijke zoon heden wordt beëindigd, vervalt een belangrijk deel van de motivering van de 9bis.

Zonder te willen vooruit lopen op de uitkomst van die aanvraag is het dan ook dienstig op te merken dat niets het nieuwe gezin ervan weerhoudt elders het gezinsleven verder te zetten. Betrokkene koos er bijgevolg bewust voor een gezinsleven uit te bouwen met een persoon van wie zij wist, of minstens hoorde te weten, dat deze zich in een bijzonder precarie verblijfstoestand bevond, waardoor het uitbouwen van een gemeenschappelijke toekomst tal van onzekerheden met zich meebrengt. Bijgevolg moet worden besloten dat haar gezinstoestand zich niet verzet tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

(...)"

3.9. In een eerste onderdeel van haar syntheseseminarie betoogt verzoekster dat zij het slachtoffer was van partnergeweld, hierover met de maatschappelijk werkster had gesproken en klacht heeft neergelegd bij de politie. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift van deze klacht van 19 oktober 2021 en een brief van de maatschappelijk werkster van 20 oktober 2021 (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

3.10. De Raad merkt op dat verzoekster er niet in slaagt de pertinente overweging uit de bestreden beslissing van 1 oktober 2021 te weerleggen dat er toendertijd geen bewijs voorlag van ‘een bijzonder schrijnende situatie’, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de vreemdelingenwet. De stukken die verzoekster thans bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk een motiveringsgebrek kan verwijten doordat met deze nieuwe informatie geen rekening zou zijn gehouden.

3.11. Verzoekster stelt dat zij zeer sterke bindingen heeft met de Belgische samenleving en dat geen rekening werd gehouden met de duur van de procedure inzake wettelijke samenwoning. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens door te stellen dat zij ‘slechts’ sinds 30 juli 2018 legaal in het Rijk verblijft en dat de periode van iets meer dan drie jaar “(...) zeker gezien haar leeftijd (25 jaar), een relatief korte periode is” waardoor “de mate van integratie van betrokkene in België niet kan opwegen tegen die in haar land van oorsprong, waar ze is opgegroeid en het merendeel van haar leven heeft vertoefd. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.” Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de duur van het (legale) verblijf van verzoekster in België, maar dat deze beperkte duur niet opweegt tegen de bindingen met haar land van herkomst. De Raad merkt op dat het weinig relevant is te verwijzen naar de periode waarin verzoekster het duurzaam karakter van haar relatie met haar ex-partner diende aan te tonen aangezien zij niet aantoont dat zij toen legaal op het grondgebied vertoefde. Bovendien werd deze wettelijke samenwoning, waaruit zij meent rechten te kunnen putten, reeds in september 2019 stopgezet.

3.12. Verzoekster is in haar middel van mening dat haar tewerkstelling en integratie het behoud van haar verblijfsvergunning rechtvaardigen. Zij verliest kennelijk uit het oog dat dit niet zonder meer in de hierboven weergegeven wetsbepalingen kan worden gelezen. Inzake haar economische participatie en werkbereidheid wordt in de beslissing enerzijds gesteld dat “het hebben van een job en bijhorend inkomen (...) geen afdoende bewijs (is) van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42^{quater} §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4 niet zijn opgenomen.”

Anderzijds wordt overwogen dat de tewerkstelling “een positief element” is, maar dat “dit niet afdoende (is) om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42^{quater}, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.” Zoals gezegd maakt verzoekster niet aannemelijk dat de uitzonderingsgronden in haar geval toepassing vinden, zodat zij evenmin aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig zouden zijn.

3.13. Er werd geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aangetoond.

Het enig middel van de syntheseseminarie is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN